

Krijn de Best
Cirkel
Een Boeddhistisch
moordverhaal

“De tegenstand is wreed geweest. En toch heeft die het vaste voornemen van den mensch om den berg te overwinnen niet verminderd: hij heeft het intensiver gemaakt”

Sir Francis Jounghusband, inleiding bij De Strijd om den Top, 1926

“Schuld kan overwonnen worden. In de boeddhistische terminologie bestaat het niet. Met de aard van de Boeddha kan alles wat negatief is gezuiverd worden”

De Dalai Lama, uit De essentie van het Boeddhisme, 2007

CIRKEL

*EEN BOEDDHISTISCH
MOORDVERHAAL*

Krijn de Best

Leonon Media

Colofon

Auteur Krijn de Best, La Chapelle Montbrandeix
Omslag ontwerp Gijs Sierman

ISBN 9789491480232
NUR 332
BISAC FIC022000

©2023 Leonon Media Publishers
www.leonon.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Vraag en Aanbod

Kippenfarm Johannes houdt open dag. Joshua 22;15

Boerderij Vaste Burcht. Gevraagd puppy's, elk ras, antwoord onder nummer 666. Richteren 18:16

Boerderij Lucas. Aangeboden verse kuikens. Deuteronomium 17:14

De Ramsbazuin des Heeren, Numeri 12, 1976

From the City desk:

At Saint Anthony Shrine in Arch Street, a friar has died under strange circumstances. At the press briefing, the Boston Police Department informed that they are investigating the death, although it may have only been an allergic reaction to something the friar ate or drank. A search is underway for a certain Michael who was the last person to have an appointment with the friar. The below impression of the BPD's police sketch artist is the only description. There were no other communications. The ordinariate of the Archbishop of Boston informed that they regret the friar's death. He was a pillar of support for many young believers.

The Boston Globe July 28, 2019

From our correspondent in Farakka:

A partial body was found on the left bank of the Ganges in autumn last year. The body was so badly damaged that identification was impossible. DNA analysis eventually led to the conclusion that it was a Dutchman resident in Thailand, who was internationally known as a smuggler of oriental artefacts. How the man died is not known.

The Times of India January 21, 2020

From our correspondent in Kathmandu:

Earlier this week, a Dalit named Gopal Phule, found six diamonds on the over of the Bagmati. Gopal is part of a team of workers cleaning the river. Though the stones are small, Gopal and his family are immediately out

of worry. He came across the stones when the sun made something glisten in a pile of ashes.

Nepali Times, March 8, 2020

Lokaal nieuws:

Purmerend. Gisteren is het lichaam gevonden van een onbekende man, nabij de Purmerkerk op de Purmerenderweg. De politie is op zoek naar de identiteit van de man. Volgens omstanders zakte hij plotseling in elkaar door vermoedelijk een hartstilstand.

Noord-Hollands Dagblad 25 januari, 2020

From the City Desk:

After two years without tourists, Machapuchare Trekking is reopening its doors in Kathmandu. It starts with the celebration of its third lustrum, which did not take place during the Covid period. The three entrepreneurs say they are delighted with the relaunch. A Puja will take place tomorrow to implore the gods for their support.

Nepali Times, March 5, 2023

1. Kathmandu 2 maart 2020

Alex

Ik ben zestien jaar geleden gevlucht, gevlucht voor mijn verleden. Onzinnig, want luidt een Engels gezegde niet: *'To the ends of the earth and back again... the shadow of your past is always just one step behind.'* Mijn verleden lijkt me altijd een stap voor te zijn. Waar ik ook heen ga, wat ik ook doe, met de snelheid van de gedachte is het me altijd voor. Ik heb alles geprobeerd om mijn vrijheid te herwinnen, letterlijk bijna naar het eind van de wereld gegaan. Ik had geen idee waar ik mee bezig was. Nu ken ik de oplossing. Je kunt je de opluchting, het gevoel kilo's lood afgeworpen te hebben, niet voorstellen. Het is zo simpel dat ik me wel voor mijn kop kan slaan dat het zo lang moest duren. Je moet eenvoudig het verleden reduceren van drie, naar twee, naar een, naar nul.

Ik ben Alex, 34 jaar oud en woon in Nepal. Niet helemaal het eind van de wereld, maar wel zo ver weg als ik toen kon bedenken. Om precies te zijn woon ik in Lalitpur, een wijk van Patan. Patan is een van de drie koningssteden in de Kathmandu vallei. Ik verdien mijn dagelijkse Dahl Bath als gids. In de seizoenen waarin de ene trekking na de andere de vallei van Kathmandu verlaat om toeristen naar de gebaande paden richting Mount Everest Base Camp of de Annapurna te begeleiden, neem ik onze klanten mee op een meer speciale trekking naar meer afgelegen streken. Zo ook die keer dat mij de schellen van de ogen vielen. De keer dat opeens de rook om mijn hoofd was verdwenen en ik net als Boudewijn de Groot de zon helderder zag schijnen.

Ik begrijp dat er geen touw is vast te knopen aan mijn verhaal zonder dat ik meer over mijn achtergrond vertel. Dus, hier mijn uitleg, mijn excuus, mijn rechtvaardiging. Hoewel laat die excuses maar zitten.

Het is juni 2004. Mijn achttiende verjaardag was nog geen twee dagen geleden. Ik had mijn diploma van het Barlaeus Gymnasium op zak; nu ja, virtueel. Ze zullen het wel naar mijn huis sturen, het huis dat ik ontvlucht. Onder een strakke vuil-grijze hemel neem ik de tram naar het

Centraal Station van Amsterdam. Windstil en drukkend geeft de verstikkende atmosfeer uitdrukking aan mijn gevoel. Grijs met een zweem van geel, gelijk een mislukt experiment in de zuurkast tijdens het scheikunde practicum, hangt het wolkendek laag boven de stad. De koepel van het Centraal Station lijkt te versmelten met de drukkende zwavelachtige massa. Ik verbeeld me dat ik sulfuer ruik. De geur van de duivels die ik achter mij laat? Ik bedwing me om niet om me heen te kijken. Ik haal me van alles in mijn hoofd, het is gewoon een zomer zoals je die vaak in Nederland hebt, zo'n zomer die je naar de herfst doet verlangen. De trein brengt me naar Schiphol. Op de rest van het noordelijk halfrond is het ook zomer, dus regenseizoen in Nepal en de vlucht is goedkoop. De prijs en de afstand vanaf Amsterdam waren de criteria bij de keus van mijn bestemming. Een retourtje is niet nodig. Ik heb geen idee waar ik naar op weg ben, wel waar ik vandaan kom. Nepal klinkt ver weg en Kathmandu exotisch. Volgens de weinige informatie die ik vooraf aan mijn vertrek gelezen heb is de Himalaya alles wat mijn vlakke vaderland niet is en dus moet Nepal mijn Shangri-la worden.

Ik ben nooit eerder op Schiphol geweest. Reizen deden wij als gezin nooit en over ons soort vakanties wil ik het nu niet hebben. Met gezin heb ik het over mijn jongere zusje, mijn moeder en vader. We woonden op twee etages van een pand aan de Sarphatistraat dat uitkijkt op een van de gebouwen van de Universiteit van Amsterdam. Mijn vader kon het niet laten om altijd over de goddeloze universiteit te spreken. Zelf had hij aan de Vrije Universiteit gestudeerd. Een buitenstaander zou ons gezin omschrijven als doorsnee. Beleefd, altijd de burens groeten, geen lawaai of uit de hand gelopen feestjes, keurig om te zien, hooguit wat op onszelf. Op een aspect van mijn leven na, was ik tevreden met onze plek aan de Sarphatistraat. De trams die door onze straat reden, brachten je direct naar het Leidseplein en voor mijn transport naar het Barlaeus was dat ideaal. Voor een stadskind was het een perfecte plek. Ik groeide hier op en op enkele uitstapjes naar de respectievelijke opa's en oma's na, was Amsterdam mijn universum.

Schiphol is een totaal andere wereld waar het drukte en beweging betreft. Zelfs het Leidseplein of de Dam vol met toeristen die als rijen eendjes omhooggestoken paraplu's of vlaggetjes volgen stellen niets voor bij

de drukte op Schiphol. Ik heb mijn ticket bij een reisbureau in de Leidsestraat gekocht en probeer nu te ontdekken hoe ik aan een boardingpas kan komen. Het klinkt misschien een beetje suf, maar als je voor het eerst van je leven op een luchthaven komt, dan voel je je verloren. Je stapt uit de trein en bent direct in een ander universum, totaal afgesloten van de rest van het land. Overal mensen die doelbewust een kant oplopen, rolkoffers trekkend, karretjes met stapels koffers voortduwend en rugzakken torsend, in gangen verdwijnen en roltrappen open afgaan. Ik sta een tijdje verloren te midden van dit tumult. Dan zie ik het loket van een bank. Op mijn vraag naar Nepalees geld schudt de baliemedewerker meewarig het hoofd. Nepalees geld is niet voorhanden. Hij raadt mij dollars aan. Voor mijn € 1.625 krijg ik 1.950 \$. Ik vraag om kleine coupures en zuchtend telt de man mijn dollars uit in briefjes van 20, 10, 5 en 1. Met een dik pak groen geld in mijn portemonnee en het grootste deel in mijn rugzak ga ik op zoek naar Qatar Airlines. Het is het eerste buitenlandse geld dat ik ooit in mijn handen heb gehad.

Ik vind een informatiebalie en vandaar mijn weg naar Qatar Airlines. Mijn plunjezak met niet eens de helft van het toegestane gewicht verdwijnt op een lopende band. Een sticker op mijn boardingpas is mijn bewijs van eigendom. Ik volg de andere reizigers naar de douanecontrole. Mijn handbagage is een zo goed als lege rugzak met slechts een reisgids over Nepal, een tweedehands Lonely Planet gekocht in de Oudemanshuispoort en een boek van Michael Connelly. Als ik nu terugkijk op deze reis, dan voelt het nog steeds onwerkelijk. Ik verkeerde in een staat van vervreemding; meegevoerd op de logistieke golven van een internationale luchthaven als een robot die doet waar hij voor geprogrammeerd is, zonder zelf invloed op het programma te hebben. Eenmaal door de douane loop ik zonder doel door de vertrekhal en kijk naar alle elektronica, horloges, sierraden, drank en sigaretten die ik niet nodig heb. Bij het reisbureau hebben ze mij verteld dat je in het vliegtuig voldoende te eten krijgt, dus ik hou mijn geld in mijn zak. Dan is het zover, mijn vlucht wordt omgeroepen. Met mijn boardingpass in mijn hand en mijn rugzak op mijn rug schuifel ik naar de volgende etappe in dit voor mij onbegrijpelijke proces. Mijn zojuist door de douane gecontroleerde handbagage wordt weer gecontroleerd, evenals mijn

paspoort. Dan sta ik oog in oog met de glimlachende stewardessen van Qatar. Ze checken mijn gezicht tegen mijn pasfoto en kijken op mijn boardingpas. Met een *'have a pleasant flight sir'*, sluit ik me aan bij de meute die nu door de slurf het vliegtuig in wordt geleid. Binnen hetzelfde ritueel, glimlach, controle, de wens voor een prettige vlucht en dan loop ik eindelijk voetje voor voetje mee in de processie die vaker stilstaat dan beweegt, op weg naar 22A. Verrassend hoeveel mensen veel te grote stukken bagage in de bakken boven de stoelen proberen te proppen. Boven 22A is alles vol en ik stop mijn rugzak onder de zitting van mijn stoel. Ik pak mijn boek en begin te lezen, zo de mogelijkheid van een gesprek met medepassagiers vermijdend. Dan steekt de piloot achteruit, weg van de gate. Een video toont de veiligheidsinstructies en eindelijk, ik vertrek. De motoren brullen, het toestel schudt, even grijp ik de leuning van mijn stoel, een beetje druk tijdens de klim, ik ben los. Niet meer omkijken, geen weg terug.

De rommelige overstap op de Internationale luchthaven van Doha neem ik niet bewust waar. Mee sukkelend met de overige passagiers staan we achter gesloten glazen deuren, nauwlettend gadegeslagen door geüniformeerde mannen, het hoofd getooid met keffiyeh. Na een tijdje gaan de deuren open en dringen we collectief een bus in, die ons naar het gereedstaande toestel brengt voor de etappe naar Kathmandu. Ik heb weer een raamplaats en val deze keer in een droomloze slaap.

Ik word wakker omdat de persoon naast me een por geeft. Hij wijst naar het raampje. Slaapdronken kijk ik naar buiten. Zonlicht reflecteert op de hoogste toppen van de Himalaya, als ijsbergen uitstekend boven het wolkendek dat zich toont als een vloer van watten. Goudgeel en feloranje tonen zich de toppen van bergen wiens namen ik nog niet ken. Gelukkig zit ik links in het vliegtuig, stoel 18A en met mijn gezicht tegen het raampje gedrukt zuig ik de eerste impressies van Nepal op.

Als je Nepal niet kent, is het moeilijk je voor te stellen wat er op je afkomt, nadat je de grijze papiertjes voor de immigratie hebt ingevuld en een hand dollars hebt geruild voor een stikker, stempels en krabbels, die een hele pagina van mijn gloednieuwe paspoort vullen. Tribhuvan

International Airport Kathmandu is in niets te vergelijken met het ordelijke gestroomlijnde Schiphol waarvan ik vertrok. Het contrast kan niet groter zijn. In de bagagehal lopen allerhand personen dwars door de duffe toeristenmassa en probeerden je bagage voor je op te pakken. Ik heb alleen mijn plunjezak en rugzak en hou die stevig vast om de potentiële hulp te ontmoedigen. Mijn rugzak heb ik om, dus daar wordt niet aan gesjord. Onbekend met de gang van zaken sjok ik met de stoet van gelukkigen mee, wiens bagage met horten en stoten op de band is verschenen. Mijn bagage moet door een scanner, waar niemand op let. Met een krijtje krabbelt een man met een hoedje zonder rand onleesbare tekens op mijn plunje baal. Met handgebaren geeft hij aan dat ik door moet lopen. Eenmaal buiten valt de klamme deken van de moesson op mijn schouders. Het wolkendek dat van boven gezien zo prachtig was, is hier net zo drukkend als hetgeen ik in Amsterdam achter mij liet. Tevergeefs zoek ik naar transport. Overal roepen lokale Nepalezen naar ons Westerlingen, terwijl ze bordjes omhoogsteken met namen van hotels of personen. Iemand grijpt het handvat van mijn plunjezak en roept 'taxi sir, taxi sir', terwijl hij mij van de stoep de weg op trekt. Zijn hand omhooghoudend, sleept hij me naar de overkant, door een stroom van schijnbaar random door elkaar kronkelende auto's. Ik hou mijn bagage stevig vast, maar het pezige vastberaden mannetje, ruim een kop kleiner dan ik, beschikt over voldoende kracht om mij struikelend te laten volgen. Om op de been te blijven, laat ik maar los. Aangekomen bij een Datsun, waarvan het model vijftienvintig jaar geleden ongetwijfeld zeer gewild was en de lak mogelijk zilverkleurig, verdwijnt mijn plunjezak onder de achterklep en mag ik op de achterbank plaatsnemen. De ingezakte bank is opgehoogd met geknoopte kleedjes met rode en groene draken.

"Hotel sir?"

Ik heb geen idee en ook weinig vertrouwen.

"City Centre please", is het enige dat ik kan uitbrengen.

Zonder verder commentaar duikt mijn ongewenste vriend luid claxonnerend de mêlée van auto's in.

De ramen staan open en de geur van Kathmandu dringt mijn neus binnen. Een unieke geur van uitlaatgassen, houtvuurtjes en zoete rotting.

Een geur, die nu na jaren hier gewoond te hebben, mij de sensatie geeft van thuiskomen.

De oude Datsun, hevig schakelend tussen de eerste en tweede versnelling, worstelt zich door de stoom auto's, motorfietsen, beladen met hele families van oma tot en met de kleinkinderen, tuktuks en karren getrokken door mechanische-honden. In Nepal rijdt men links, maar in de werkelijkheid komen twee verkeersstromen elkaar over de volledige breedte van de rijbaan tegemoet. Die eerste indrukken van complete chaos met een onnavolgbare orde, raak je nooit meer kwijt. Soms zwaaien de beide stromen uiteen om de koe, die in alle rust midden op de rijbaan ligt te herkauwen, de eerbiedige ruimte te geven, die dit heilige dier toekomt. De koe is immers symbool voor het rijdier, de stier Nandi, van de god Shiva of wel de verwoester van de heilige drie-eenheid der Hindoes. De andere twee zijn Brahma de schepper of 'de alles doordringende' en Vishnu is de beschermer. Hij bewaakt de wereld en grijpt in als het misgaat. Brahma heeft de wilde gans Hamsa als rijdier, Vishnu heeft er twee, de slang Shesha en de vogel Garuda. Natuurlijk wist ik dit niet op het moment dat ik verrest en verdwaasd uit het raampje van de antieke Datsun keek. Maar je kunt niet in Nepal verblijven, zonder doordrongen te raken van het belang dat de inwoners hechten aan hun religie of levensfilosofie.

Aan weerszijde van de weg zitten mensen gehurkt bij vuurtjes of door boterlampjes verlichte tempeltjes. Een duidelijk voorbeeld van geïntegreerde religie in het leven van alle dag. De chauffeur zwaait dwars over de weg door het tegemoetkomend verkeer naar de rechterkant en wijst de stad in. Immers het leven is voor de hindoes een continu proces, dus een beetje risico kan geen kwaad.

"Thamel sir, five dollars please."

Nog niet echt geland, mijn lichaam in Kathmandu maar min hoofd nog in de wolken, haal ik het gevraagde biljet tevoorschijn. Later kom ik er achter dat twee dollar al ruim betaald is.

Minder dan 24 uur zijn verstreken tussen mijn vertrek uit Nederland en deze eerste buitenlandse ervaring van mijn jonge leven.

Ik drijf met de stroom rugzaktoeristen mee naar Thamel, het stadsdeel van Kathmandu waar volgens mijn Lonely Planet overal goedkope hotelletjes te vinden zijn. Het is de versie uit 2002 met een Sadhoe op de kaft. Later zal ik deze hindoeïstische asceten tegenkomen bij de aan Shiva gewijde tempel Pashupatinath, niet altijd opzoek naar spirituele bevrijding door meditatie, maar vaak via een afkorting in de vorm van Cannabis. De meeste hotelletjes zitten boven winkels of restaurants. Mijn keus valt op een smal hotel boven een winkel die kleding en uitrusting voor bergexpedities verkoopt. Ik krijg een kamer voor 2 dollar per nacht.

Op mijn elfde jaar, vanaf het eerste moment dat ik zakgeld kreeg, ben ik begonnen met sparen, sparen voor deze ontsnapping. Eerst in een blikje onder mijn bed. Later verruilde ik het rode blikje met de gevlekte panter, liggend op een rokende sigaar, voor een eigen spaarrekening bij de bank op het Rembrandtplein. Mijn eerste baantje was het helpen van de groenteboer op de Albert Cuytmarkt. Hij was de man die de Panter sigaren rookte en mij het blikje gaf. Ook bezorgde ik elke middag huis-aan-huis bladen. Vanaf mijn zestiende werkte ik elke zaterdag en elke vakantie bij Albert Heijn en bracht het tot plaatsvervanger bij de kaasafdeling. Kortom, ik heb geld, voor de lokale economie, veel geld.

In 2004 was de hype rond dit walhalla voor hasjgebruikers al lang voorbij, maar het is nog steeds goedkoop en ik kan zeker een jaar vooruit. Een jaar is voor een jongen van net achttien een oneindige zee van tijd. Ik gebruik die tijd om mijn omgeving te leren kennen. Met mijn reisgids maak ik een lijst met alle bezienswaardigheden van de stad. Eerst de meest toeristische: Swayambunath, de stoepa op de heuvel, waar apen en boeddhistische monniken door westerlingen met dezelfde verbazing worden aangegaapt; Boudhanath, de stoepa op de oude handelsweg met Tibet, waar talrijke boeddhistische monniken die, na de bezetting door China, hun land zijn ontvlucht en hier hun thuis hebben gevonden; Pashupatinath, de Hindoetempel van Shiva, waar drommen toeristen de lijkverbrandingen bekijken vanaf de tegenoverliggende oever van de Bagmati rivier en de eerder genoemde Sadhoe's hun verlossing zoeken. Uiteraard de Durbar pleinen in Bhaktapur, Kathmandu en Patan, waar koningen hun paleizen bouwden en talloze tempel verrezen. Een speciale plaats voor mij heeft de minder door toeristen bezochte

Budhanilkantha tempel, waar de vijf meter lange liggende uit basalt gehouwen beeltenis van Lord Mahavishnu ogenschijnlijk drijft in een vijver. Het beeld, heilig voor Hindoes en Boeddhisten, is omgeven door mysterie. Siddhartha Gautama, de latere Boeddha, werd als hindoe geboren en hier accepteren boeddhistische monniken de offergaven van hindoes en plaatsen deze op het liggende beeld. Een tapijt van oranje afrikaantjes bedenkt de godheid. Overal branden vuurtjes en worden zowel voedsel als offerandes bereid. Bruidsparen en hun families hebben er hun eigen rituelen. Grote klokken worden regelmatig geluid om de goden wakker te maken en de gelovige zich te laten concentreren. Ik kijk er mijn ogen uit.

Andere reizigers vermijd ik zoveel mogelijk en alleen met de man achter de balie van mijn hotel onderhoud ik een soort van contact. We groeten elkaar met een beleefd Namasté, dat is al. In de lokale eethuisjes wijs ik op de kaart, waar altijd wel een vertaling in het Engels onder staat. Nu ja, Dahl Bath, rijst met linzen, leer ik wel uitspreken.

Ook al heb ik nog voldoende geld en zit ik prima in mijn hotel in Thamel, langzaam begint het besef door te dringen dat ik iets moet ondernemen. Een soort calvinistische drang om nuttig te zijn. Nadat ik twee maanden zo in totaal nietsdoen heb doorgebracht, bezoek ik het Nederlandse consulaat op Bakhundol Height in Lalitpur, een wijk van Patan, prettig verheven boven het door luchtvervuiling verstikte Kathmandu. De dame van het consulaat wijst me op mijn beperkte verblijfsduur. Mijn toeristenvisum is niet bedoeld om de rest van mijn leven in Nepal door te brengen. Ze bekijkt de stikker in mijn paspoort nauwkeurig en weet uit de voor mij onleesbare krabbels op te merken dat ik al weken in overtreding ben. Ik moet of regelmatig de grens met India over of een werkvisum zien te krijgen. Dan moet ik wel bijdragen aan de sociale of economische ontwikkeling van het land. Daar sta je dan met je niet opgehaalde Gymnasiumdiploma.

Voor het eerst heb ik een echt gesprek met de eigenaar van mijn hotel. Zijn Nepalese versie van de Engelse taal en mijn middelbare school variant maken contact. Ik doe verslag van mijn bezoek aan het consulaat en vraag zijn advies. Kennelijk is mijn gymnasium Engels nog niet zo slecht want hij komt met de oplossing. Ik word leraar Engels in Boudha,

niet ver van de stoepa Boudhanath. De leerlingen zijn veelal de kinderen van sherpa's die de Engelse taal willen leren om succesvol met de toeristen op trekking te kunnen praten. Het schoolhoofd heeft de zaken met het visum geregeld en ik ben er zonder boete vanaf gekomen. Het fijne heb ik er nooit van begrepen, maar zijn broer is getrouwd met de zuster van een man die iets belangrijks bij een of ander ministerie is.

Na enkele maanden mijn uiterste best te hebben gedaan om succesvol de Engelse taal te onderwijzen staat een Tibetaanse monnik me na afloop van de school op te wachten. Hij vertelt mij dat hij de abt is van het nabijgelegen klooster. Er zijn veel jonge jongens in opleiding tot monnik. Nu is het niet zo dat die allemaal monnik worden, maar zo hebben ze een dak boven hun hoofd, te eten en scholing. Vaak komen ze uit arme afgelegen streken. Een onderdeel van de scholing is onderricht in de Engelse taal.

Zo word ik, naast het baantje bij de school, ook privé leraar van een groepje jonge monniken. De abt, Yeshe Tashi Dorje, kijkt bij elk bezoek even naar mijn werk met de jongens. Na zo'n maand of zes komt hij tegen het eind van de les achter in het lokaal zitten. Als de les ten einde is wenkt hij me om met hem mee te komen. Hij neemt mij mee de tempel in. Mijn schoenen moet ik uit doen en hij beduidt mij om op een stapel tapijten te gaan zitten. Het is er donker. Alleen wat boterlampjes branden voor de meer dan levensgrote Boeddha. De rijke decoratie van de tempel gaat helaas verloren in de schemering. De abt, die zelf uitstekend Engels spreekt, zegt me dat hij een groot verdriet in mij heeft gezien, een verdriet dat niet kleiner lijkt te worden naarmate de tijd verstrijkt. Hij vertelt me over het Tibetaanse boeddhisme, de Vajrayana-leer, het bereiken van verlichting, niet door te geloven, maar door te ervaren. Ik neem mijn intrek in het klooster en zo begint mijn reis naar onbevreesde wijsheid, spontane vreugde en daadkrachtige liefde. Meer dan een jaar reciteer ik de mantra *Om manipadmé hum*.

Zoals ik aan het begin al zei, om elke hoek die ik omsla staat mijn verleden me op te wachten. Zo ook hier in het klooster. Mijn ervaringen met de abt, de monniken en het devoot herhalen van de mantra, worden verstoord door beelden uit dat verleden. Als spontaan voor mijn geestesoog geprojecteerde dia's verschijnen het interieur van het huis

waar ik ben opgegroeid en de tafelen waar ik deel van uitmaakte. De abt ziet in dat er van mij geen monnik te maken is en dat mijn verdriet, zoals hij het noemt, niet afneemt. Ik vertrek uit het klooster en ga op zoek naar een andere invulling van mijn leven.

Een paar jonge sherpa's, Krishna en Keshav, die ik ken via hun jongere broertjes en zusjes die van mij Engels hebben geleerd, willen een eigen trekking-organisatie opzetten en vragen mij partner te worden. Aangestoken door hun enthousiasme zeg ik ja en stop de helft van mijn resterende dollars in hun droom. Opgelucht zie ik een nieuwe weg zich voor mij openen. Zo wordt Machapuchare Trekking een realiteit, genoemd naar de heilige berg van zowel Boeddhisten als Hindoes, waar respectievelijk de Boeddha van het eeuwig licht, Amitabha, zetelt, als ook de god Shiva. De contour van deze nooit beklommen berg, ook wel *Fish Tail* genoemd, wordt het logo van ons nieuwe bedrijf. Mijn toekomst in Nepal is verzekerd.

- 2004** Alex verlaat Amsterdam om er nooit meer terug te keren.
- 2019 - 2020** Drie vrienden vinden de dood.
- 2020** Een verwoest leven krijgt kans op herstel.
- 2004 - 2006** Een goedlopend trainings- en adviesbureau wordt willens en wetens kapot gemaakt.

In *Cirkel* gaat het om actie en reactie. De hoofdrolspelers maken hun eigen worstelingen door en proberen af te rekenen met hun innerlijke demonen en hun kwelgeesten van vlees en bloed. De een slaagt erin, de ander treft de dood.

Het is een boeddhistisch moordverhaal. De wetten van Karma bepalen de loop der gebeurtenissen.

Een uitgave van
Leonon Media

ISBN 9789491480232